„Toate golurile mele" 6

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

In cele ce urmează, Uwe Seeler deapănă amintiri despre un senzațional meci Hamburger S.V. — F.C. Burnley, din C.E.C./1961, despre o senzațională tentativă de racolaj a lui Inter și despre un refuz la fel de... senzațional.

M-am gîndit atunci la cuvintele pe care mi le-a spus Jupp Posipal cu cîțiva ani în urmă. Ce mult i-aș fi dorit să fie și astăzi în echipă, să-și fi încoronat marea lui carieră. Dar Jupp se bucură și așa. Echipa lui dragă cîștigase campionatul. Restul nu mai conta.

Primirea care ni s-a făcut a doua zi la Hamburg nu poate fi descrisă cu cuvinte. Peste 200.000 de oameni au venit să ne aclame, să ne felicite și să ne ingroape literalmente sub o mare de flori. Străzile orașului aveau aspect de carnaval. Iar noi, noi eram fericiți. Din 1928, după 32 de ani deci, titlul reveni din nou la Hamburg.

Anul 1960 avea să fie bogat și în alte evenimente. Lui Seeler i se născu primul copil, o fetiță, prilej de mare sărbătoare în cadrul clubului. Deveni pentru a treia oară, cu 36 goluri marcate, golgeter federal, iar presa sportivă îl alese „fotbalistul anului", cu 379 voturi din 445. În același an, echipa lui Uwe Seeler participă pentru prima oară la Cupa Campionilor Europeni. Prin tragere la sorți, echipa intră direct în etapa a doua, avînd de jucat împotriva lui „Young Boys" din Berna. În jocul tur, în deplasare, Hamburger SV cîștigă cu 5—0. Returul avu loc la sfîrșitul lui noiembrie 1960 la Hamburg.

. . . . . .

La Berna jucasem la 2 noiembrie 1960. Returul de la Hamburg s-a disputat cîteva săptămîni mai tîrziu, la 27 noiembrie. De data aceasta nu am reușit decît un 3—3, suficient însă pentru calificarea noastră în sferturile de finală.

Sorții ne-au decis ca viitor partener pe campioana Angliei, FC Burnley. Primul joc avu loc la 18 ianuarie 1961 în Anglia. Nouă ne convenea perfect să disputăm primul joc în deplasare. Dacă reușeam măcar un meci nul, aveam toate atu-urile pentru cîștigarea jocului retur de la Hamburg.

Burnley este un oraș cu numai 90.000 de locuitori; în schimb este o citadelă a fotbalului englez. Din păcate, nu ne ieșiră socotelile în legătură cu primul joc. Înfrîngerea noastră s-a consumat la lumina reflectoarelor. FC Burnley cîștigă primul joc cu 3—1. Nu avusesem nici o ocazie în seara aceea. Stoperul Adamson se lipea de mine, ca o umbră...

Returul mult așteptat avu loc abia la 15 martie. Stadionul Volkspark din Hamburg era literalmente supra-populat cu cei 72.000 de spectatori. Ca și la Burnley, aveam și aici un arbitru danez, Poulsen. Printre spectatori se aflau și 2000 de turiști englezi, veniți special pentru acest meci. Faptul că Burnley venea ca „mare favorit", putea fi un avantaj pentru noi. Turiștii englezi încheiaseră pariuri între ei. În cazul în care Burnley va pierde, ceea ce nu era de loc sigur, atunci diferența nu va fi mai mare decît de un gol și deci se va califica pentru semifinale.

Întregul oraș era cuprins de febra „Cupei". O mulțime de întreprinderi din Hamburg terminară lucrul mai devreme, pentru a permite salariaților lor să meargă la meci, sau să-l vadă cel puțin la televizor. În portul Kiel, cîteva mii de muncitori ai șantierelor navale declarară o „grevă fotbalistică" pentru a putea vedea jocul...

Antrenorul federal Sepp Herberger și Fritz Walter ne vizitară pentru a ne da curaj...

Imediat după lovitura de începere am atacat dezlănțuit, făcîndu-i pe oaspeții noștri englezi să transpire cniar de la început. Noi speram să prindem curaj printr-un gol, obținut în primele minute, nu numai pentru a recupera, ci și pentru a-i învinge pe englezi. Minutul 2: Dörfel centră în careu spre Klaus Stürmer. Acesta, păzit de doi englezi, se înălță totuși mai sus decît ei și cu capul expedie mingea în plasă. 1—0 pentru noi. Acesta era golul în care speram.

Englezii au răspuns printr-un contraatac. Noroc că apărarea noastră era la post. Fratele meu, Dieter, era în formă mare și împreună cu Jürgen Werner alimentau mereu înaintarea. Șuturile lui Klaus și ale mele provocau derută în careul advers. Deodată, centrul înaintaș de la Burnley, Pointer, răzbi prin apărarea noastră și expedie un șut splendid. Eu și văzusem mingea în poartă, dar Schnoor o reținu ca un portar de clasă. Răsuflarăm ușurați. Veni rîndul nostru. Jürgen Werner îi pasă lui Dehn, care prelungi la Klaus Stürmer. În careul englez, derută mare. De data aceasta un fundaș advers salvă de pe linia porții și aruncă mingea în aut. Corner. Se spune că un corner e o jumătate de gol. Klaus Stürmer își aranjă mingea la colț. Privirile lui mă căutară, apoi veni și mingea. Am țîșnit înainte ca fulgerul și cu capul am marcat al doilea gol al echipei noastre. În tribune, lumea începu să arunce pălăriile în sus și să se îmbrățișeze. Suporterii noștri erau nebuni de bucurie. Ei nu se mai îndoiau de victoria noastră. Englezii, în schimb, se văzuseră în fața adoptării unei noi tactici. Dacă voiau să ne elimine, trebuiau neapărat să atace.

Reușirăm să menținem rezultatul de 2—0 pînă la pauză. În momentul acela scorul general era 3—3 și părea oarecum ridicol să nu fim în stare să mai marcăm un gol.

— Să nu exagerăm cu optimismul, *căută să ne calmeze antrenorul nostru.* **Aveți de-a face cu profesioniști englezi și știți de la Burnley ce le poate pielea.**

Era bine că Günther Mahlmann ne readuse la realitate. Cine știe ce greșeli am fi făcut datorită exuberanței. Așa însă, deveniram cu toții ginditori. Eu îmi aduceam aminte de unele jocuri care la pauză păreau cîștigate și care pînă la urmă...

La reluare, jocul continuă în același ritm viu. Deodată însă, spectatorilor din Hamburg li s-a tăiat răsuflarea. Din senin, fără nici o pregătire, extremul stînga englez, Harris, trase un șut de la mare distanță... și mingea ateriză în plasă. Din tribune se auzi un strigăt de groază. Era un duș rece pentru public, iar pentru noi o baie de gheață. Era 2—1 și scorul general devenise 4—3 pentru englezi.

Înjuram ca un birjar, dar imediat trecurăm la ofensivă. Ne mai reușise și altă dată să exploatăm bucuria adversarului pentru a marca gol. Imediat după fluierul arbitrului mi se pasă mingea. Încerc un dribling, dar un englez îmi ia mingea de la picior. Jürgen Werner îl urmărește și recuperează balonul. Se uită după mine și mi-o pasează din nou. Fac cîțiva pași înainte cu mingea la picior, îl văd pe Dörfel în poziție bună și-i trec mingea lui. O scurtă răsucire, șut... și 3—1. Scor general 4—4. Portarului Blacklaw nu i se putea imputa nimic. Șutul fusese imparabil. Acum nu ne mai putea opri nimeni și nimic. Spectatorii ne încurajau frenetic și mă întrebam de unde mai au putere.

Continuam să atacăm. Englezii erau oarecum derutați și nu știau cum să ne oprească. Am scăpat de cîteva ori și de Adamson, care pînă atunci mă păzise cu strășnicie. Nu trecuseră decît cinci minute de la 3—1, cînd Dehn mă servi cu o minge bună. Eram cu un pas înapoia ei, dar, ca să nu pierd timpul, am aruncat piciorul drept înainte, reușind să împing cu șpițul mingea în plasă, pe lîngă portarul Blacklaw care tocmai voia să se arunce asupra ei. Era 4—1 și aveam un gol avantaj. Tribunele erau în delir.

De data asta, însă, englezii își reveniră pe loc. Deruta lor dispăruse ca prin farmec și începură să atace în trombă. Intrasem în focuri. Portarul nostru, Schnoor, nu mai avea o secundă de liniște. Asupra lui se revărsa un adevărat potop de bombe. Ca un acrobat la trapez, el zbura mereu de la un cap la altul al porții, prinzînd, boxînd, șutînd...

Apoi am trecut printr-o emoție și mai mare. Un șut puternic al lui Pointer zgudui bara laterală, iar Schnoor se răni la mînă, în cădere. Minutele ni se păreau o veșnicie, dar pînă la urmă trecură. Și odată cu fluierul final, eram în semi-finală.

— Am văzut un Hamburger care s-a întrecut pe sine însuși, *declară Sepp Herberger, care urmărise meciul din tribună. Sub absolut toate aspectele, echipa a făcut astăzi cel mai mare joc al ei.*

Noi eram teribil de mîndri de aceste laude ale antrenorului federal...

Curînd după victoria noastră asupra lui Burnley, am aflat pe cine ne hărăziseră sorții drept adversar în semi-finală. Pe FC Barcelona, campioana Spaniei, care de data asta, eliminase încă în optimi pe deținătoarea trofeului, Real Madrid, spre uimirea întregii lumi fotbalistice. Primul joc urma să aibă loc la 12 aprilie 1961, la Barcelona.

Înainte însă de a călători spre Peninsula Iberică, am fost pus în fața unei situații care, mărturisesc, mi-a provocat mari dureri de cap.

La sfîrșitul anului 1960, am plecat de la firma de transporturi la care lucram și m-am angajat la o întreprindere de materiale de construcție și tocmai în lunile acelea care programau jocuri atît de importante eu eram cel mai ocupat, neștiind cum să-mi mai împart timpul între întreprindere, casă și club. Reușeam să drămuiesc destul de bine timpul, dar de multe ori cu mari eforturi.

Într-una din acele zile, cînd nu mai era mult pînă la plecarea în Spania, sună telefonul. Ilka ridică receptorul, ascultă cîteva clipe, se încruntă și spune:

— Așteptați un moment. *Apoi privi spre mine. Tinea microfonul receptorului acoperit cu mîna și-mi spuse:* **— E cineva din Italia care vrea să vorbească cu tine. N-am înțeles numele. Spune că e de la Milano...**

Am luat receptorul, spunînd scurt: — Seeler. **„Uwe Seeler? Bene, momento!"** *Vocea părea foarte bucuroasă. Apoi o altă voce care vorbea bine germana dar cu un pronunțat accent italian:* **— „Venim de la Inter, din Milano, domnule Seeler. Helenio Herrera și cu mine ne-am deplasat special pentru dumneata la Hamburg. Trebuie să ne întîlnim neapărat. Dorim să vă facem o ofertă care nu s-a mai făcut niciodată unui jucător german".**

Chestiunea veni oarecum pe neașteptate. Mărturisesc că nu era pentru prima oară cînd cluburi din străinătate își întindeau antenele după mine, dar de data aceasta era cu totul altceva. Știam prea bine ce sume fabuloase oferă Inter drept „arvună".

— Putem să ne întîlnim, *am răspuns.* **Unde v-ar conveni?** *Îmi dădeam seama că nu pot evita o discuție. În primul rînd ar fi fost nepoliticos să-i refuz pe trimișii de la Milano, mai ales că veniseră pentru mine. Ne-am înțeles să ne întîlnim la hotelul* **„Europäischer Hof",** *în imediata apropiere a gării principale din Hamburg. Am fost întîmpinat de cei doi domni cu multă naturalețe și amabilitate. Ceea ce aveam să aflu de la ei, mi-a oprit pur și simplu respirația.*

Herrera îmi oferea nici mai mult nici mai puțin decît o jumătate de milion de mărci, dacă semnam un contract pe trei ani cu Internazionale Milano. După acești trei ani, eram liber să plec la orice club aș fi dorit, fără ca Inter să ceară vreun ban. În afară de aceasta mi s-a oferit un mare salariu lunar și prime foarte generoase...

După ce am ascultat toate acestea, am rămas mut. **— Dar spuneți ceva,** *zise însoțitorul lui Herrera care vorbea germana. E o ofertă fantastică.* **— Este o surpriză la care nu mă așteptam,** *am răspuns încet, cîntărind fiecare cuvînt.* **Trebuie să mă gîndesc bine. Nu sînt singur. Trebuie să vorbesc și cu soția mea, căci acest lucru privește întreaga mea familie.**

După părerea mea, acest lucru privea și clubul meu, dar preferam să nu spun nimic în legătură cu aceasta. Voiam să-mi las toate drumurile deschise pentru a putea reflecta în liniște și nestingherit de nimeni. O asemenea ofertă nu se face în fiecare zi. Cei doi păreau puțin dezamăgiți fiindcă nu le-am făcut pe loc o promisiune, chiar „provizorie". Dar eu am rămas neinduplecat.

— Vă rog să-mi lăsați puțin timp. Dacă vă convine, ne vedem mîine seară din nou. *Așa a rămas și după cîteva schimburi de amabilități, m-am îndreptat spre casă.*

Soția mea, bineînțeles, nu se culcase și mă aștepta: **— Ei, ce s-aude, despre ce este vorba?** *mă întrebă nerăbdătoare. I-am relatat toate amănuntele în legătură cu oferta primită. Ea păli.* **— Cinci sute de mii de mărci, dumnezeule!** *Își mușcă buzele și privi fix.* **— Cred,** *zise ea,* **că ar fi mai bine să dormim întîi. Vorbim mîine dimineață.** *Și ei îi trebuia timp să „digere" această ofertă. Ne-am culcat, dar nu am reușit să adormim.*

Am vorbit încolo și încoace toată noaptea, despicînd firul în patru, atît „pro" cît și „contra", dar dimineața ne aflam tot acolo unde eram și înainte de culcare. Singurul lucru asupra căruia ne-am înțeles era că acest contract trebuia neapărat văzut de un avocat, înainte de a putea lua o hotărîre.

Ne-am întîlnit din nou la hotel. Avocatul pe care l-am rugat să participe la discuții, citi contractul în toată liniștea. El examină fiecare cuvînt în parte și-mi spuse că totul este în cea mai perfectă regulă. Din punct de vedere juridic nu exista nici o obiecțiune. Totuși nu am semnat nici acum, rugînd să mi se mai dea timp de gîndire. De necrezut, dar Inter majoră propunerea la 900.000 mărci!

Ilka oftă. **— Omule, capul mi se învîrte ca o morișcă. Nici nu știu ce să spun...**

Eu mă simțeam la fel **— Mă duc să mai iau puțin aer,** *am zis pînă la urmă. Jumătate din noapte trecuse, oricum.* **— Iar eu mă culc,** *spuse Ilka, obosită moartă. Ea privi în jur, se uită la fiecare lucru în parte, de parcă ar fi vrut să-și ia rămas bun de la toate acestea. Privirea ei îmi rămase adînc întipărită.*

Cerul de primăvară era minunat. M-am plimbat în jurul bazelor sportive de la marginea orașului și din cînd în cînd priveam în sus, spre stele, apoi iar spre terenuri. Din depărtare se auzi mugetul unei vaci. Totul era atît de familiar, de intim, încît dintr-odată mi se deschiseră ochii: aici e locul meu și nu în Italia. Oricît de frumos ar fi Milano, eu aș muri de dorul de acasă. Trei ani? De neconceput.

S-ar putea ca toate acestea să sune oarecum sentimental, dar n-am ce-i face. Sînt și rămîn un copil al Hamburgului care își iubește locurile de baștină din toată inima.

— Ilka, *am strigat, de cum am intrat pe ușă.* **Știu acum ce avem de făcut.**

— Atunci e bine, *zise ea,* **Hai, vino și te culcă;** *e trecut de ora unu.*

— Rămînem aici, respingpropunerea, *i-am spus cînd am intrat în dormitor.*

— Slavă Domnului, *zise Ilka.* **Sînt fericită că rămînem aici.** *Ea respiră adînc.* **Dar să știi că veneam cu tine și la Milano, dacă ai fi hotărît altfel. În fine, puteam ride din nou... și dormi.**

Totuși, înainte de a-l refuza pe Herrera definitiv, am mai vorbit cu antrenorul meu, Günther Mahlmann. El era marele meu prieten căruia îi puteam încredința orice și la care găseam oricînd sprijin și un sfat bun.

Povestindu-i toată întîmplarea, el dădu din cap ginditor și spuse: **— De, nici măcar nu sînt surprins. Odată și odată trebuia să se întîmple. Bineînțeles că va trebui să te hotărăști singur. Dar între noi, Uwe: o să poți să-ți faci vreun rost fără echipa ta?**

— Tocmai. N-am să pot și nici nu vreau, *i-am răspuns.*

— Băiete, băiete. *Mahlmann era foarte serios.* **Te-ai gîndit bine? Ai judecat cum trebuie? E vorba de aproape un milion. Doamne, iartă-mă, nu e de colo.**

— Ne-am lămurit perfect, Ilka și cu mine. Ea era direct bucuroasă cînd i-am spus că refuz.

— Îți dau întotdeauna și cu plăcere sfaturi, Uwe, *zise Mahlmann,* **dar în cazul acesta trebuie să rezolvi singur problema. Nu vreau să-mi faci vreun reproș mai tîrziu.**

(Va urma)

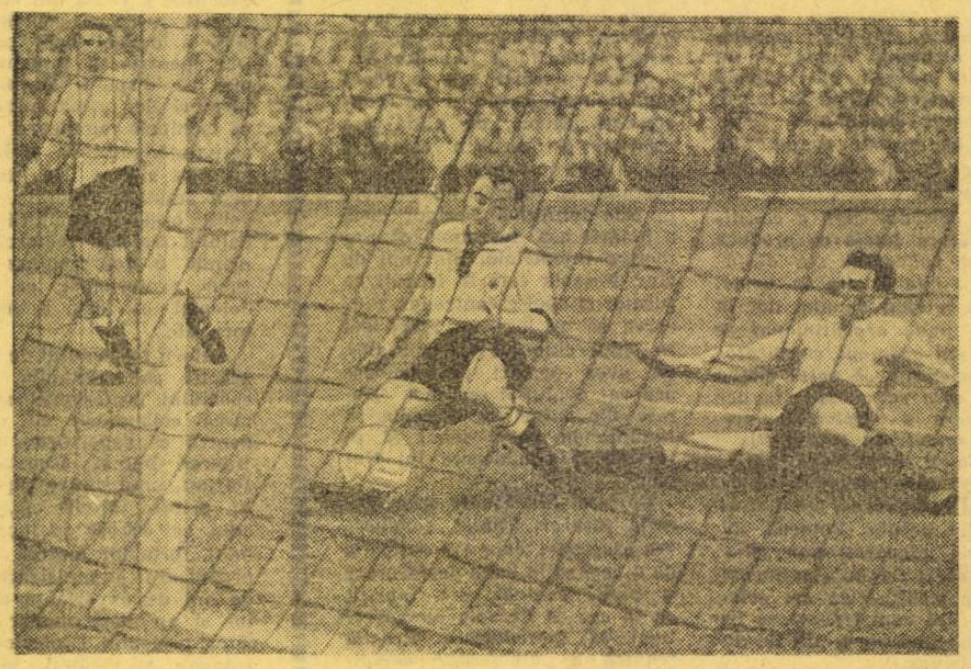

Uwe Seeler înscrie din nou. Fază din meciul R.F.G. — Argentina, disputat în 1958, în Suedia. Fundașul sud-american Delacha nu-l mai poate împiedica pe Uwe să marcheze primul său gol într-un meci inter-țări

Traducere de RADU HERBAY